

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: I Dommertiden i Bethlehem

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "I Dommertiden i Bethlehem", i Grundtvig, N. F. S.: *Sang-Værk til den danske Kirkeskole. - 1946, 1944-1964*, s. 154. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig12val-shoot-workid78761/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Sang-Værk til den danske Kirkeskole. - 1946

Til Spot og Skam,
Han er saa dybt bedrøvet,
I Hu saa gram,
Tusinder klæde i Pynten trygt
Lægteret, høit over Gulvet hygt,
Pillerne rave,
Bjelker begrave
Da brat i Grus,
Under Suus og Dnuus,
Med Samson det hele Filister-Huus!

No. 45.

Ruth.

Egen Melodi af H. Matthiison-Hansen.

- 1 I Dommertiden i Bethlehem
Var Hungersnød,
En Mand da vandred fra Huus og Hjem
For dagligt Brød,
Og *Elimelek* var Mandens Navn,
Og *Nomi* Kvindens, han tog i Favn,
De fremmede blev i Moabs Land,
Men Døden bortrev den gamle Mand
Og saa hans Sønner tvende,
I Sorg sad Enker trende,
Det var fuldbange Kaar.
- 2 Da spurgte *Nomi* fra Hjemmets Egn,
Til Enke-Trøst,
At Himlen atter gav Dugg og Regn,
Til gylden Høst,
Med Sky for Øie og Dugg paa Kind,
Med Haab og Længsel i stille Sind,
Tilbage da vandred den Kvinde from
Til Israels Folk og hans Helligdom.

De Sønne-Enker tvende
De fulgtes og med hende,
Var dog af Hedning-Æt.

3 Det var paa Grændsen af Moabs Land,
De stille stod,
Der randt, som Vande til vilden Strand,
En Taareflod,
Da Nomi takked med Haand og Mund
For Kjærligheden af Hjertensgrund,
De Unge hun bød et ømt Farvel,
Og ønskede dem Huus med bedre Held
Og Mænd med samme Hjerte,
Som dem, de end med Smerte
Begræd i hendes Favn!

4 Og i den Tanke fandt *Orfa* Trøst,
Hun gik sin Vei,
Men *Ruth* sig klyngede til *Nomis* Bryst
Og sagde nei,
Hvorhen du ganger, der gaaer jeg med,
Ved Side din er mit Hvilested,
For Himmelenes Lys jeg siger frit:
Din Gud, han er min, dit Folk er mit,
Lad bruse Dødens Bølger!
I Graven jeg dig følger,
Vi kan ei skilles ad.

5 Det rygtes brat i en lille By
Hvad Nyt der skeer,
Af *Nomis* Skjønhed, engang i Ry,
End Spor man seer.
Hvert Barn det nynner i Bethlehem,
Den smukke *Nomi* er kommet hjem,
Men *Nomi*, hun sukker: vel jeg veed,
Mit Navn har jeg laant af *Liflighed*,

Men bittert var mit Bæger,
Og Navnet ei mig kvæger,
Siig heller *Maturf* nu!

6 Der var en Ædling i Nomis Hjem,
I samme Stund,
Den gamle *Boas* i Bethlehem,
Saa rig, saa rund,
Det var i Høsten, med Fryd den randt,
Hans Karle meied, hans Piger bandt,
I Marken han gik, han saae det strax,
En Fremmed der gik og sanked Ax,
Da faldt det ham paa Sinde:
Hvad er det for en Kvinde,
Saa bly og dog saa kjæk!

7 Sin Lædefoged han kalder paa,
Med Stemme klar,
Han spørger flittig, den Husbond graa,
Og faaer til Svar:
Det er den Kvinde fra Moabs Land,
Som elsked saa høit sin døde Mand,
Og Mand's-Moder sin, kun sjelden kiær,
At hid fra sit Hjem og Folkefærd
Hun just i disse Dage
Med Nomi kom tilbage,
Hun bad mig om Forlov.

8 Den gamle *Boas*, han var saa blød
For Kjærlighed,
Som Vox, der smelter for Lue-Glød,
Han blev derved,
Til Ruth han sagde med Stemme blid:
Bliv her, min Datter, i Høstens Tid!
Du skal ei paa Andres Agre gaae,
Følg dristig med mine Piger smaa,

Deel med dem Mad og Drikke!
Og høre skal du ikke
Et Knur og ei et Kny!

9 Bevæget saare, sank Ruth til Jord,
Og stammed frem:
Hvad har mig vundet den Naade stor
Langt fra mit Hjem?
Da svared Boas: har ei jeg hørt,
Og har det ikke mit Hjerte rørt,
Hvor hellig du elsket har din Mand,
Hans Moder fulgt hid til fremmed Land,
Drog hid, fra Folk og Frænder,
Hvor ei en Sjæl du kjender,
Og lede maa om Brød!

10 Med Høihed Boas end lagde til:
Gak du med Fred!
Dig Israels Gud belønne vil
For Kjærlighed.
Han seer Alt hvad der i Hjertet boer,
Han raader i Himmel og saa paa Jord,
Hans Alter du kom godvillig nær,
Nu under hans Vinger du sæt dig her!
Dig dække skal hans Vinger,
Du kjende skal hans Finger,
Kun Han er naadefuld!

11 I Juda var Boas en Fyrste prud,
I Raad og Daad,
Og Ruth han fæstede sig til Brud,
Til Fryd for Graad,
Og Nomi prisede Enkers Trøst,
Og Folket jubled med Bifalds-Røst,
De ønskede Boas en Æt saa skøn,
Som givet blev Abrams og Isaks Søn;

Og Herren i det Høie,
Hvem Jord og Himmel foie,
Han lagde Amen til!

- 12 Thi Ruth hun fødte en Søn i Sal,
Farfader fiin
Til ham, som kæmped i Egens Dal
Med Slyngs sin,
Til ham, som kaldes den Dag idag
En Kæmpe efter Guds Hjertelag,
Til Mesteren for den Psalmesang,
Som faaer kun i Sky sin fulde Klang;
Og *Ruth* til evig Ære
Vil Herrers Herre bære
Sit Navn som *Dauids* Søn!

No. 46.

Eli og Samuel.

Egen Melodi af *L. M. Lindeman.*

- 1 Det var saa stille ved Midjenat,
Ei rørde sig Blad for Vinden,
I Tabernaklet Guds Lampe mat
Oplyste dog Alt forinden,
Der *Samuel* laa, en deilig Dreng,
Og slumrede sødt i sin lille Seng;
Saa lydhør var han i lette Blund
Som Fugl i Lund.
- 2 Alt som i Vindfang en Harpestræng
Det lød da fra Kerubinen,
Der kaldtes klart paa den lille Dreng,
Han hørde det og paa Timen,
Og ud af Sengen han sprang dernæst,
Han tænkte, det var den gamle Præst,